

8

83

მოდური

ფაბ. ჯ. ლელაშვილი

უნიტეკომ

„კვლავინდაბურად ცოცხალია, პირდაპირ დაუძლეველია ცალკეულ რედაქციათა მისწრაფება — „აღნიშნონ“, „ვალი მოიხადონ“ თვალში საცემი სათაურებით, რუბრიკებით, მრავლისმაუნეებელი „ქუდებით“... ნაკლებად ზრუნავენ პუბლიკაციების შინაარსის სიღრმისათვის, იმისათვის, რომ გასაგები, ზუსტი, საინტერესო ფორმებით მიანოდონ ისინი ადამიანებს. ამგვარი პრაქტიკა ჰგავს ლაყობას, ლაქლაქს.“

გაზეთი „არავლა“

ქუდი პირველი

ძროხებისა და ხბოების ბლავილში ძლივს ისმის კორესპონდენტის ხმა:

— გამარჯობათ! მე ჩვენი რაიონული გაზეთის კორესპონდენტი ვარ!

მწველავი ქალიშვილი: — ვინა?

კორესპონდენტი: — კორესპონდენტი! თუ შეიძლება, ეგ ძროხები გააჩუმეთ, არაფერი ისმის!

მწვ. ქალ: — არ გაჩერდებიან, შიათ!

კორ.: — (თითქმის ყვირილით) რატომ არ აჭმევთ?!

მწვ. ქალ: — საკვებს ველოდებით!

კორ.: — მერე?

მწვ. ქალ: — რა მერე?!

კორ.: — რატომ არ მოაქვთ?!

მწვ. ქალ: — მანქანები არ არის!

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— ამათ რატომ არ იჭერენ?
— ალბათ, ესენიც წითელ წიგნში არიან შეტანილები!

რუბრიკა!

კორ.: — რა ბრძანეთ?! არაფერი მესმის! თუ შეიძლება, გარეთ გავიდეთ! (გადიან. ძროხების ბლავილი ყრუდღა ისმის).

მწვ. ქალ: — რა გნებავთ?

კორ.: — თქვენ მოწინავე მწველავი ბრძანებით და ინტერვიუ მინდა ავიღო გაზეთისათვის: ასეთი რუბრიკა გვაქვს, თუ კითხულობთ, „დავასწავოთ შაჰოღოჯის სვავი და ბარაჟა“, ქვერუბრიკით, — „დიდ საქმეს — უშველავალი გარჯა!“

მწვ. ქალ: — იცით რა, მაგ რუბრიკისათვის სხვა დარგი უფრო გამოგადგებათ: მევენახეობა, მესიმინდეობა, მეციტრუსეობა, მეჩაიეობა. ჩვენთან, ხომ მოგესხენებთ...

კორ.: — საქმე ის არის, რომ ეგ დარგები უკვე გავაშუქეთ რუბრიკებში: „მთელი ჩვენი ქალაქი — ჩვენს სალიდალად“, „მოთავალი გვიხმობს, გვაჩარავს“ და „წინ, მსოლოდ — წინ“. ახლა გრაფიკით სწორედ მწველავები მჭირდება. აუცილებლად მწველავებზე უნდა ჩავიტანო მასალა.

მწვ. ქალ: — კი მაგრამ, ხომ გითხარით...

კორ.: — მეც ხომ გითხარით! ერთი სიტყვით, მე შეგეკითხებით და თქვენ მიპასუხებთ! კარგი?

მწვ. ქალ: — კი ბატონო, თუ სხვა საშველი არ არის!..

კორ.: — როგორ შეასრულეთ გასული წლის გეგმა? რამდენი ათასი ლიტრი რძე ჩააბარეთ ქვეყანას გეგმის გადამეტებით?!

მწვ. ქალ: — გასულ წელს, გეგმის გადამეტებით, ვერც ერთი ლიტრი ვერ მოვწველეთ!

კორ.: — კი მაგრამ, გეგმა?!

მწვ. ქალ: — ვერც გეგმა შევასრულეთ!

ნახ. ზ. ლეჟავასი

— რატომ არის ამ კვირა დღეს რესტორანი ასე ცარიელი?!

— თქვენ სამუშაო დღეებში მობრძანდით და ნახავთ, ერთ ადგილს თუ იპოვით ცარიელს!

რუბრიკა!

კორ.: — აბა?!
 მწვ. ქალ.: — ხუთი ათასი ლიტრი დავაკელით!..
 კორ.: — რამ შეგიშალათ ხელი გეგმის შესრულებაში?
 მწვ. ქალ.: — ბევრი რამ იყო ხელისშემშლელი: ფერმის ცუდი შენობა, საკვებით უხვირო მომარაგება, გაფუჭებული სანველი აპარატები, შრომის არასწორი...
 კორ.: — ახლა ხომ ყველაფერი ეგ გამოსწორებულია?
 მწვ. ქალ.: — ახლა ყველაფერი ეგ არ არის გამოსწორებული!
 კორ.: — აბა?!
 მწვ. ქალ.: — ხომ ხედავთ, რა მდგომარეობაა?!
 კორ.: — ამ წლის გეგმას რამდენით გადააჭარბებთ?
 მწვ. ქალ.: — ამ წლის გეგმას ვერც შევასრულებთ!
 კორ.: — აბა, მე რა ვქნა?!
 მწვ. ქალ.: — თქვენ რა შუაში ხართ?!
 კორ.: — მასალა ხომ უნდა ჩავიტანო რედაქციაში?! რუბრიკას რა ვუყო?!
 მწვ. ქალ.: — მერე, ამაზე კარგი მასალა რაღა გინდათ?
 კორ.: — კი მაგრამ, ეგ სხვა რუბრიკისაა. მოიცათ, სად მიდიხართ?!
 (მწველავი ქალიშვილი ფერმაში შედის. ისმის ქროხების ბლაკილი.)
 მწველავი: — (ყვირის) რუბრიკა შეცვალეთ!
 კორ.: — რა ბრძანეთ?! არ მესმის! რა შევცვალო?! რა ვქნა ახლა, რა ვუყო რუბრიკას?!

ქუდი მეორე

რედაქტორ: — რა ქენი რუბრიკის მასალა?
 კორ.: — კი ბატონო, აი, ნახეთ —

„მთელი ჩვენი ქალაქი ჩვენს სადიდებლად“
 „მომავალი გვიხმობს, გვაჩაჩაბს!“
 „მქალაქრი ბარკატი! — ვის ხელში იგი?!“

უშუხნას ქროხავი

ეს თავსაფარწაკრული, თვალუშუხუნა უშუხუნა ამ ცნობილი ფერმის ცნობილი მოწინავე მწველავია. მისი მოქნილი თითები ალერსით ეალერსებიან ქროხის ფაფუკ ცურს და თეთრი ოქროს ოთხი ჭავლი ჩხრალით ეშვება ზემოდან ქვემოთ — ვედროში. უშუხუნას შეეძლო, მექანიზებულ-ავტომატიზებული სისტემით ეწარმოებინა წველის შრომატევადი პროცესი, მაგრამ მოწინავე ქალიშვილმა ქროხასთან ინდივიდუალური მიდგომა არჩია და, აი, შედეგმაც არ დააყოვნა: დღეს, გუშინდელთან შედარებით, „ლაზაზამ“ ნახევარი ლიტრით მეტი მოიწველა. თითქოსდა, ნახევარი ლიტრი, ერთი შეხედვით, არაფერია, მაგრამ ორმა მილიონმა ქროხამ რომ ნახევარ-ნახევარი ლიტრით მეტი მოგვეცეს, განა მილიონი ლიტრი არ იქნება? ეს მშვენიერად იცის შრომის ფერხულში ჩაბმულმა ქალიშვილმა!

ყოველი დღე, საათი, წუთი, წამი — დამკვირვებელი! — ასე იცის, ასე სწამს, ასე სჯერა თავსაფარწაკრულ გოგონას. იზრდება დავალებები, იზრდება ვალდებულებებიც, ამ დიდ ბრძოლაში კი ნელ-ნელა, მაგრამ ჯიუტად იხვეწება და იბრძმედება თვალ-უშუხუნა გოგონა, რომელსაც **ამაჟად უჭირავს ფარმის წინსვლის მქალაქრი ბარკატი.**

„**მეჭირა, მიჭირავს და კვლავაც მეჭირება!**“ — განაცხადა მოწინავე ქალიშვილმა „მტრედისფერი განთიადის“ კორესპონდენტთან საუბარში.

და ჩვენ ვვჯარა მისი!
 რედაქტორი: — ბრწყინვალეა! მაგარი ხარ, ძმაო, ოღონდ სათურამდე კიდევ ერთი ქვერუბრიკა დაუმატე — „**სადღვისო შრომა — სახვალაო ამოცანების დონაზე!**“ და გააქანე სტამბაში!

ლარი ჩანტლამი

ნახ. გ. ფირცხალაპასი

— ეს რამხელა მუტრუკი დავისვამს კისერზე?! შენი შვილიშვილია?
 — არა, ჩემი მმართველისაა! ასე უყვარს ბაბუამისსაც!

ნახ. ლალი ზამბახიძის

— სად მიდიხარ, კაცო, ასე დაძონძილი?! გაგიფიქრე!
 — სკოლაში, მშობელთა კრებაზე! ეგება, შემიბრალონ და შელავათი მოგვეცენ საჩუქრებისათვის ფულის შეგროვებაში!

პიკანტოთ ბრძანა!

ძართული ხალხური იუმორი.

კოკისპირულად წვიმს ყაზბეგ-ში. ერთ-ერთი სახლის დერეფანში მოხვევებს შუფარებიათ თავი. ჭურგაც იქაა, წუნანდელი ნაბახუსევია ეტყობა. წვიმის მილიდან შხუილით გამოდის ქაფ-ქაფა წყალი.

— სერგაუ, არ გინდოდა, ეგე, ეგ წყალი არაყად იქცეოდეს და შიგთითი ხინკალი მახყვებოდეს?
— ხინკალი არ მინდოდა!
— რაისთვი?
— არაყს შაგუბებდა!..

მთვრალი მალლაკელი ბანოჯელი მასპინძლის აივნიდან გადავარდა. მასპინძელმა ააყენა:

— თქვენ ეს სახლი მალლაკამდე „გაპოლილი“ გეგონათ, ბატონო?!

ბარდღამ მეჯვარე ძუკუ გააფრთხილა: სიმთვრალეში ტრახანი მიყვარს და როცა შევტობო ხოლმე, მაგრძობობინეო!

— მაგი კი არა, ამას წინათ ათმეტრიანი მელა რომ მოვკალი...

ძუკუმ ჩამოქაჩა ჩოხის კალთა.

— მივდივარ ჩემთვის ლილინ-ლილინით, თოფი მხარზე მაქვს გადაკიდული. უცებ ბურჩებიდან არ გამოძვრა რვამეტრიანი მელა...

ძუკუმ კვლავ ჩამოქაჩა.

— რომ დავინახე ეს ექვსმეტრიანი მელა...

ძუკუმ კიდევ ჩამოქაჩა.

— ამოვიღე მიზანში ეს ოთხმეტრიანი მელა...

— ოხ! მელა უკუდოდ გინდა დამატოვებო?!

კახელ გიგას უსაყვედურეს:

— რათა ხარ ეგეთი ძუნნი?! ანდაზა მაინც არ გაგიგია — ერთი თხილის გული ცხრა ძმამ გაიყო?!

— ეყოთ რო?! — იკითხა გიგამ.

ღვთის ფიცი მისცა ქმარმა ცოლს: ანი ღვინოს აღარ დავლევ და ხელფასსაც უკლებლად ჩაგაბარებო!

სამსახურიდან მომავალი, მეგობრებმა გადაიპატიყეს. ღვინოს აღარ ვსვამ. დაფიცული ვარო!

ერთი მეგობარი აუტყდა: ყოველ დღეულ ჭიქაში თუმანს მოგცემო! დალია ხუთი ჭიქა, აიღო ხუთი თუმანი და მიუთვალა ცოლს. საიდანო? ყველაფერი აუხსნა.

— შე მუცელჩასახეთქო, როცა შენ ხარჯავდი ფულს, 20 და 25 ჭიქას

ყლაპავდი, დღეს რა ჭირმა და სიკვდილმა გაგაჩერა ხუთ ჭიქაზე?!

I ბ ა ნ ო ჯ ე ლ ი: ქორწილში ვერ მივდივარ, ყურძენს გადამიკრფენ!

II ბ ა ნ ო ჯ ე ლ ი: ნუ გეშინია, მე ვრჩები სახლში!

I ბ ა ნ ო ჯ ე ლ ი: შენ რომ რჩები, მითომ ვერ მივდივარ მე!

ონავარი მოსწავლე თავქუდ-მოგლეჯილი შევარდა კლასში, მაგრამ მასწავლებელი უკვე იქ დახვდა.

— რანაირად იქცევი შენ?! გადი და ისე შემოდი, როგორც მამაშენი შემოდის ხოლმე სახლში!

მოსწავლე გადის.

ცოტა ხნის შემდეგ ნიხლნაკრავი კარები კედლებს ეხეთქება!.. თმაჩამოშლილი, საყელოვალელი და მხარზე პიჯაკვადკიდებული ბავშვი ბარბაცით შემოდის და ჩახლერილი ხმით ყვირის:

— არ მელოდით, ხოომ?!

თავბატახილი კაცი — ექიმთან:

— რა მოხდა, რამ გაგიტეხა თავი?!

— პამიდორი მომარტყეს!

— პამიდორმა თავი ასე როგორ გაგიტეხა?!

— ქილაში იდო, შენი ჭირიმე!

მთვრალი — ექიმის მისაღებში:

— რომელია თქვენში მთავარი ექიმი?!

— ორ-ორნი რად შემოდინხართ, კარებზე ხომ წერია, რომ თითო-თითოს ვიღებ!

შუბილში ქისტებმა ქორფა კიტრივით მსუქანი, მაგრამ ძალიან თავ-ლორი ჯორი მოიყვანეს გასაყვიდად.

ვითომ გასახედნად ჯორს სველი სილით დატენილი ტომრები აჰკიდეს (ამ „ოპერაციას“ ხუთი-ექვსი კაცი ატარებდა).

გაატარ-გამოატარეს — დაიღლებდა და მოთვინიერდებო. ჯორმა უცებ ყარა ტლინკები, შეხტა და ტომრები ბუშტივით მოისროლა აქეთ-იქით.

გიორგინმინდელი ომათ ხთისო ხელ-მოკლედ ცხოვრობდა, არც ჯორი ჰყავდა. ვილაცამ ურჩია: იაფად ყიდიან. ახალგაზრდა ჯორია, გაინვრთნება და გამოგადგება, იყიდო!

— რას ამბობ, კაცო? სიკვდილში ფას როგორ მივსცე?! სიკვდილი უფასოდაც მამკლავს!

— ნიკა, მოყევი გაკვეთილი!

— ვიცი, რო?!
— დეედე!

— აჟდექი, რო?!
— დატოვე კლასი!

— მიმქ, რო?!

ერთი კაცს 5.000 მანეთი ვალი ჰქონდა მეგობრისა. მიაკითხა მოვალემ. ძალიან გამოჭირდა, ვალი უნდა დამიბრუნოო! ახლა არა მაქვს, ცოტა ხანს მაცალე და მოგცემო! ორი კვირის შემდეგ ისევ მიაკითხა.

— ორი ათასი მანეთი შენი ფეშქაში იყოს, სამი ათასი მანეთი მომეციო!

ცოტაც უნდა მაცალოო. მესამედ მიაკითხა. ათასი მანეთიც ალალი იყოს შენზე, ორი ათასი მანეთი მაინც მომეციო!

— რა დამახრჩვე, შე კაი კაცო, ხო გიბრუნებ ვალს ნანილ-ნანლი, ერთი კვირა კიდევ მაცალე და იმ ორი ათას მანეთსაც მოგაშავებო!

ქუთაისი. ხალხით გაქმდილი ტროლეიბუსი.

— ჩადინხართ, ბატონო?!

— არა!
— მაშ, დეიკუხეთ და გადამატარეთ!

ორი საპირისპირო მხარეს მიმავალი ტროლეიბუსი გაუსწორდა ერთმანეთს. გაძახილ-გამოძახილი:

— რავა ხარ, თუ იცი?!

— რა მიჭირს?! ბილეთი გაქვს?!

— არა!
— აღარ ეიღო, აღებულება შენი ბილეთი!

მზამთხისოს ცოლს მეზობლის ცოლმა მთაში, საზაფხულო საძოვრებზე, ერთი მოჰპარა. „გაიხსნა საქმე“ და გაიმართა სევსურული „რჯული“ (სასამართლო).

ბრალდებულის ქმარმა მოახსენა შუაკაცებს: გადაეციოთ ხთისოს, რომ ჩემი ცოლი ჭკუანაკლულია, სულელია და ეს დანაშაული გვაპატიოსო!

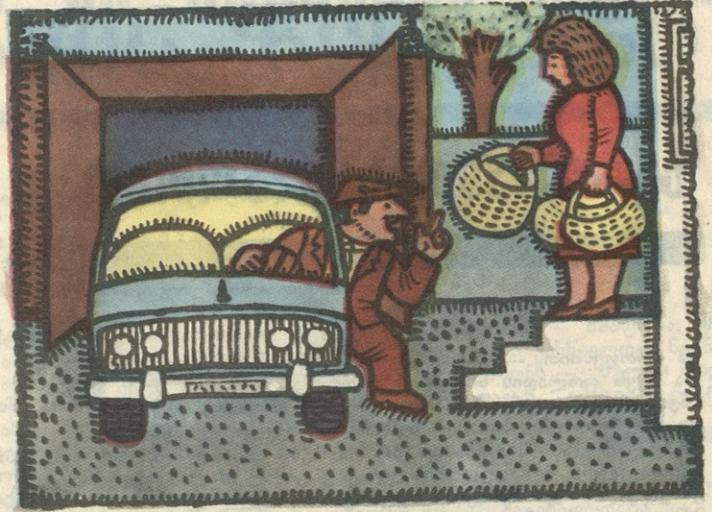
როცა მოახსენეს, ხთისომ შეკავებულ ღიმილით უპასუხა:

— ქურდს რომ ერბო თავის ქოთნიდან ამოეღო და ჩვენს ქოთანში ჩაედო, იმის სისულელეს ჩამდვილად დავიჯერებდიო!

შეკრიბეს: ს. ბარბაქაძე, მ. დიდიბაშვილი, მ. დირსიაშვილი, ვ. გოჩიალაშვილი, ვ. ბარბაქაძე.

შესვენება დაგვაპინეს!

ნახ. დ. ზარაფიშვილისა

ცოლი: ერთხელ მეც წამიყვანე ბაზარში ამ ჩვენი მანქანით, სულ შენი დირექტორის ცოლი რომ დაგყავს!..
ქმარი: მერე იმაზე ვალაპარაკო ხალხი, დირექტორმა ცოლი გამოიცვალაო?!

ძალიან მიკვირს, ზოგიერთს სამსახურში წასვლა რომ ეზარება, ფხვს ითრევს, ხან ავადმყოფობას იგონებს, ხან — ნათესავის გარდაცვალებას, ხან — რას და ხან — რას! ის კი არა, გათენება მიხარია (გარდა შაბათ-კვირისა), გემრიელად, აუჩქარებლად ვისაუზნებ, რადიოს მოვუსმენ, გუშინდელ გაზეთებს კიდევ გადავხედავ (აბა დღევანდელს ვინ გაღირსებს დილაადრიან?!) და გავუყვები ფეხით ჩემი დაწესებულებისაკენ. საჩქარო არაფერია, სად გაიქცევა?! ისე, ვცდილობ თერთმეტს არ გადავაცილო: ზუსტად თერთმეტზე იხსნება ჩვენს განყოფილებაში სეიფი და მაგიდაზე იშლება ჭადრაკის დაფა. თუ დავაგვიანე, პირველი თამაში აღარ მომიწევს და რიგში უნდა ჩავდგე. ამას წინათ, თხუთმეტი წუთი გადავაცილე თერთმეტს და მეშვიდე აღმოვიჩინე — მეზობელი განყოფილების თანამშრომლებმაც დამასწრეს. ნერვები დამაწყდა, სანამ ჩემი რიგი მოვიდოდა. ერთი ხელის ეტი ვეღარ მოვასწარი — შესვენება დაიწყო! დღეს ცოტა ადრე მივდივარ — ათიოდე წუთით — პაიკაძე უნდა მოვიდეს, სააპარატოდან. ნაძღვეზე უნდა ვეთამაშოთ მოგებამდე, ხარისხს მაძღვეს. შარშან ფიგურას მაძღვედა და მიგებდა, წელს უნარისხოდაც უჭირს. ასეა, ვიზრდებით! მე, ჩემი მხრივ, ლელეყვას უტყუნოდ ვეთამაშები და სამ პარტიაში ორს მაინც ვუგებ. თან გვართ მივმართავ ხოლმე, ვაგიჟებ — არ უყვარს „ლელეყვას“ რომ ვეუბნები — ჭერ ერთი, „გელეყვა“ ვარო, გაიძახის. ლელედან კი არაა ჩემი გვარი, მგელიდანააო. „მგელი გვეყვასო“, თავიდან ასე იყო, მერე „მ“ ჩამოსცილდა, „მ“ „ლ“-დ იქცა, „ვ“ და „ყ“ გადნაცვლდა და, ასე და ამგვარად, მივიღეთ „გელეყვა“. ჩვენ ყველანი ვეთანხმებით, განცვიფრებულნი ვართ ამგვარი ფილოლოგიურ-ლინგვისტური ანალიზით და მაინც „ლელეყვას“ ვეძახით. ძალიან ვმზიარებლობთ ხოლმე. ერთი სიტყვით: თბილი და სასიამოვნო კოლექტივი გვაქვს, უკეთესს ვერ იხატრებს კაცი! ისე, ორი კვირაა, ცოტა კრიზისული ვითარება შეგვექმნა: დირექტორის ახალი მოადგილე დაგვინიშნეს დისციპლინის განმტკიცების დარგში და ყველას გვაჭრიალებს: თუ მოგვთხოვა ამან ახლა ცხრა საათზე გამოცხადება და ალიონიდან საქმის კეთება, დავლუპულვარო და ეგაა — სამსახური ჯოჯოხეთად გადაიქცევა! მაგრამ, საბედნიეროდ, მესამე კვირა დაიწყო და ჩამიჩუმე არ ისმის, კაბინეტიდან არ გამოდის. გუშინ კი ერთი შემცინება ნაღდად შეგვამცივნა: მე და შახიშვილი ვთამაშობდით, ძალიან დაძაბული ვითარება იყო, იმდენად დაძაბული, რომ სვლებსაც არავინ ვეკარნახებდა. წავიღე ხელი ეტლისაკენ და, ის იყო, სვლა უნდა გამეკეთებინა, რომ მჭახე შეძახილმა გამაშეშა: „რას ჰგავს ეს?!“ მოვიხედეთ და სისხლი გაგვეყინა ძარღვებში! — თავზე დირექტორის ახალი მოადგილე წამოგვდგომოდა შეუმჩნევლად და თვალებიდან ცეცხლს აკვებსება!.. მშვიდობით, ტკბილო ცხოვრებაგ-მეთქი, გავიფიქრე და თავის მართლება დავაპირე. „ხმა! — იყვირა დირექტორის მოადგილემ, — თქვენს დაწესებულებაზე მე სხვა წარმოდგენა მქონდა, ასეთი ღონე თუ იყო, რას ვიფიქრებდი?! ასეთი თამაშით გაითქვით სახელი?! მაგ ზოზიციანში ეტლზე ხელის ხლება როგორ შეიძლება?! ბე-ხუთზე პაიკს ჰკარგავ!“ სამაგიეროდ-მეთქი, ამოვილულულდე, ყე-ორზე კუს ვიღებ! მერეო?! — გაცოფდა დირექტორის მოადგილე, — მხედარი ცე-ოთხზე გადავა და მეხუთე სვლაზე ეტლს პირწმინდად დაკარგავ დე-შვიდზეო!

ჩვენ არ დავუჭერეთ, მაგრამ დაჯდა და დაგვიმტკიცა. მერე ყველას გვეთამაშა: ისე გავციტაცა თამაშმა, რომ წარმოიდგინეთ, შესვენებაზეც არ გაესულვართ!

ასეა, ყველაფერი რიგზეა, როცა კოლექტივში ერთსულოვნება სუფევს!

სიძლია პაიხაქალაქი

(სრულდება ნერვებზე დაკვრით)

მთელ დღეს ჰყვირი, სულ ჯაჯღანებ და მუქარით აქნევ თითებს, უღირსს ანინაურებ და ღირსეულებს აქვეითებ! ნაცნობებით, მეგობრებით, ახლობლებით ავსებ შტატებს, ხასიათით უფშური ხარ, წონით — მძიმე, ჭკუით — მჩატე! თითქოს შენი ოჯახია, ისე აკომპლექტებ კადრებს, გვეშინია, არ დაგვცოფო, სიტყვას ზედმეტს როგორ გკადრებთ?! „ნესრიგი და დისციპლინა!“ — ხშირად გვესვრი ამგვარ დევიზს, უფროსებთან ლაქია ხარ, ხელქვეითთან — ბაყბაყდევი! თავნებობ და მედიდურობ (შენგან ხეირს აღარ ველით!) თითქოს პაპამ გიანდერმა უფროსობაც, სავარძელიც! უცნობს დიდხანს ალოდინებ, ნაცნობს ხელად უღებ კარებს!.. სხვის დარდსა და სხვის ჭირ-ვარამს გულთან ახლოს არ იკარებ! „ბორჯომს“ ნრუპავ, თან ამოქნარებ, შენთვის მისცემიხარ ფიქრებს, თითქოს შენს წინ, კაცის ნაცვლად, ჯოხი, ანდა ბოძი იდგეს!..

მისამღერი:

დღის ბოლოს ხარ სამსახურში, ღამით სვამ და დილით გძინავს!.. ასე გინდა, კოლექტივი დაამყარო დისციპლინა?!

ვანო ცინცაძე

სელოვნობისათვის ახალგაზრდა ქალმა სელოვნური ყბა ჩაისვა, სელოვნური კბილები გამოირეცხა, სელოვნური აბრეშუმის გრძელი პერანგი გაიხადა, სელოვნური შალის კაბა გადაიცვა, ზედ სელოვნური ტყავის ქამარი შემოირტყა, სელოვნური წარბები დაიხატა, სელოვნური წამწამები აიპრისა, თითზე სელოვნური ბრილიანტისთვლიანი ბეჭედი გაიკეთა, სელოვნური მკერდი სელოვნური მარგალიტების მძივებით დაიმშენა, სელოვნური „ბამბის“ პალტო შემოიცვა, ნიანგის სელოვნური ტყავის ჩანთა მხარზე მოიგდო, ექიმთა დასელოვნების ინსტიტუტშიც ავიარა, სელოვნური ღიმილი ბაგეზე აათამაშა, ხმაშიც სელოვნური მხიარულება გაურია, მერე სელოვნთა კლუზში წავიდა და დიდი სელოვნებით დაიცვა სელოვნებათმცოდნეობის კანდიდატის ხარისხი.

... და ეს ყველაფერი ძალზე ბუნებრივად მოხდა!..

ნეკროლოგი

საქართველოს თეატრალური საზოგადოება მწუხარებით იუნწყება, რომ ხანმოკლე და მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ გარდაიცვალა ერთ-ერთი ახალი დრამა.

როგორც სამედიცინო დასკვნებიდან ირკვევა, მას თავიდანვე ემჩნეოდა სიუჟეტური ჩონჩხის სისუსტე, მარილის ნაკლოვანების გამო, რამაც გამოიწვია მონოლოგებში სისხლის გათეთრება და აშკარა გახდა „ხალტურუსის“ ნიშნები.

მეორე მოქმედებაში ავადმყოფობის გართულებამ გამოიწვია კონფლიქტის კრიზისი და კომპოზიციის სკლეროზი, რასაც თანდათან მოყვა ფინალის დამბლა და სიკვდილი..

მიუხედავად სუსტი ჯანმრთელობისა, იგი მაინც ვაჟკაცურად უძალიანდებოდა აღსწოთებული მასურებლების გულსწყრომას.

უმნიველო სიცოცხლისათვის დაჯილდოებული იყო ორი დადებითი რეცენზიით.

მისი დაუვინყარი სახელი დიდხანს დარჩება ავტორის დაზარალებულ ოჯახში.

**გულმოკლულ დამდგმელთა ჯგუფი
ხ ს უ რ დ ა**

დედაც შევილს, სკოლაში წახვლის წინ, ხუთი მანეთი მისცა და უთხრა:

— შეილო, აბა, შენ იცი, თუ ხუთიანს მიიღებ!

სკოლიდან ბავშვი აცრემლებული დაბრუნდა და დედას მიუგო:

— დედიკო, ხურდა მოგიტანე, სამი მანეთი!

ბანცხადავაბი

კაბინაში შესვლისას დამეკარგა გული.. მნახველებს ვსთხოვ, ჩააბარონ ჩემს მდივან ქალს!

ბიუროკრატი

გაითხველით საყურადღებოდ ვცხადებ, არ დაიჯერონ ის შეთითხნილი კონფლიქტი, რომელშიც ჩემმა ავტორმა გამხვია!

დადებითი გმირი

ბიუროკრატი ხელმძღვანელების საყურადღებოდ კვითხულობ ლექციას თემაზე — „ინდივიდუალიზმი და მისი უარყოფითი მხარეები“.

რობინზონ კრუზო

ვცვლი „რუბინის“ ტიპის ტელევიზორს სურამის ორკვირიან საგზურზე!

ნერვიული

გვესაჭიროება და მლაგებელი ქალები, თანამედროვე ცხოვრების ამსახველი პიესები, სცენის მუშები და მასურებლები თეატრები

ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესია!

ჯალათმა ნაჯახი მოიმარჯვა!.. სასიკვდილოდ განწირულ ცხვირი დააცემინა.

— სიცოცხლე! — უსურვა ჯალათმა და ნაჯახით თავი წააცალა.

მოქმედება ხდება აფრიკაში, გაზეთ „ჯუნგლის“ რედაქციაში

მოქმედი პირობი:

- 1. რედაქტორი — ზებრა
- 2. მოადგილე — ანტილოპა

რედაქტორი: წერილი მართლაც მშვენიერი გამოგვლია! — მძაფრია, კრიტიკულია და კარგადაც არის დანერვილი. დროა, ჭკუა ვასწავლოთ ნიანგს! მაგრამ ისიც უნდა მოგახსენოთ, რომ სათაური არ მომწონს — „მგლის თავზე სახარებას კითხულობდნენ...“ ანა, სათაური თავისთავად კარგია, მაგრამ გვინდა ახლა ჩვენ მგლის გადაკიდება? ისიც — ვისთვის?!

მოადგილე: მაშინ ასე ხომ არ აჯობებდა — „მელამ თავისი კუდი მონმედ დაიყენა“?

რედაქტორი: რა შუაშია აქ მელა?! სად ნიანგი და სად მელა?! მელიას ამბავი ხომ იცი, საყვიდურს არც კი გეტყვის, მაგრამ ჩაგისაფრდება და, ვინ იცის, სად გამოგითხრის ძირს?!

მოადგილე: აბა, რა უბედურება დაგვარქვათ?! თუმცა მოვიფიქრე — „არ გათვრდება ყორანი, რაც უნდა ხეზო ქვიშითა“.

რედაქტორი: თუ ძმა ხარ, ყორანი არ გამოგონო! აგვიკლებს ლანძღვა-გინებით! ვისა აქვს ახლა მაგისი პროვოკაციების თავი?!

მოადგილე: „კატა ვერ შეწვდა ძეხვსა“?

რედაქტორი: კატას თავი დაანებე! ჩემზე უკეთ იცი, ვეფხვის ბიძაშვილია. ბოლოს და ბოლოს, ფელეტონი ნიანგზეა დანერვილი! ამ ერთი დამთხვეული ნიანგისათვის მთელ ქვეყანას ხომ არ გადავიკიდებ? სათაურსაც რომ თავი დავანებოთ, ფელეტონიც ნამეტანი ბუნდოვანი და მრავალმნიშვნელოვანი ფრაზებით გაქვს გადატვირთული! აი, თუნდაც ეს ადგილი (კითხულობს): „თავისი ღორმუცელობით გამგებებული ნიანგი გააფთრებული ეცა სპილოსაგით ჩასუქებულ და ვირივით გაჯიქებულ მარტორქას...“ (მოადგილე); რას მიშვრები, ბიჭო?! რას მერჩი?! თუ მოხსნა გინდა ჩემი, პირდაპირ მითხარი! ამ ფელეტონის დაბეჭდვისაგან თავი უნდა შევიკავოთ!

მოადგილე: ბატონი ბრძანდებოთ, მაგრამ ამ ფელეტონის გამოქვეყნებით ბეჭემითი რომაა დაინტერესებული?!

რედაქტორი: ბეჭემითი არ ვიცი მე! სხვა არაფერი გაქვს კრიტიკული?!

მოადგილე: მაქვს ერთი პატარა წერილი სათაურით — „კუმ ფეხი გამოყო...“

რედაქტორი: კუზა?

მოადგილე: არა, შევლზეა.

რედაქტორი: ააა, შევლზეა? მაგას მაინც გავაძრობ ტყავს! რა ჩაიდინა? **მოადგილე:** ლომის ეზოში გადასულა და ბალახი მოუძოვია!..

რედაქტორი: არიქა, გვეშველა! თუ ძმა ხარ, ჩქარა წამიკითხე!

მოადგილე (კითხულობს): „ამ ორიოდე დღის წინ შეველს გზა-კვალის აბნევია და, უნებურად, ლომის სამფლობელოში გადასულა...“

რედაქტორი: ესაა, ბიჭო, კრიტიკული წერილი?! ახლავე გადაასწორე და ასე დაწერე: „გათავადებულ და ნამუსგარეცხილ შეველს ცა ქუდად არ მიანდა და დედამინა — ქალმანად“.

მოადგილე: სწორი ბრძანებაა! ეგრე უკეთესია, მაგრამ ყური მოვკარი, ებ შეელი დათვის ახლო მეგობარიაო.

რედაქტორი: რას მელაპარაკები?! მაშინ, ჯობია ისევე დავტოვოთ, როგორც არის!

მოადგილე: დაგვერეკა მაინც დათვისთვის, იქნებ ჭორია?!

რედაქტორი: ყოჩაღ! ხანდახან შენც გამოურევე ხოლმე ჭკვიანურს! (რეკავს): სათაფლიაა? თუ ძმა ხარ, დათვან მალაპარაკე! ზებრა ვარ, რედაქციიდან! გამარჯობა, შენი! პო, შენი ბიძაშვილის თაობაზე გირეკავ. (შეშფოთებული): რას მელაპარაკები?! ყველაფერი დღესავით ნათელია კარგად ბრძანდებოდე!

მოადგილე: რაო, რა თქვა?!

რედაქტორი: დათვს ვინ დაეძებს, ლომის ნათლული ყოფილა!

მოადგილე: ეუჰ! (შუბლზე იტყეცს ხელს)

რედაქტორი: ერთი კიდევ წამიკითხე, როგორ იწყება!

მოადგილე: „ამ ორიოდე დღის წინ შეველს გზა-კვალის აბნევია და უნებურად, ლომის სამფლობელოში გადასულა...“

რედაქტორი: არ ვარგა! ჯობია, ასე დავიწყოთ: „ამ ორიოდე დღის წინ ჩვენს მშვენიერ, სატულა შეველს თავისი საყვარელი ნათლია ლომი მონატრებია და სულ კუნტრუმ-კუნტრუმით გადაურბენია მისი სამფლობელო“.

მოადგილე: კი მაგრამ, ნომერში ერთი კრიტიკული წერილი მაინც არ უნდა გექონდეს?!

რედაქტორი: მაგაში მართალი ხარ! რას გეტყვი, იცი? ის ახალი შტატგარეშე კორესპონდენტი რომ გყავს, ჭალაში გაგზავნე, იქნებ ვირს წაასწროს ხურმის ჭამაზე! რუბრიკა უკვე მოფიქრებული მაქვს: „ვირმა ან იცის, ხურმა რა ხილია?!“ აბა, ნულარ აყოვებე! ორ საათში ფელეტონი მზად უნდა იყოს!

40 წლისთავი

დოკუმენტური მოთხრობა

— შეხედე, როგორ გაამრუდა კედელი?
— ეგ არაფერი! მასეთი რამები გაუსწორებიათ ახალმობინადრებს?!

მინიკატორები

ინტერვიუ

— რომელ საათზე იწყებთ მუშაობას?
— თერთმეტზე, თორმეტზე, პირველზეც!..
— შესვენება რომელი საათიდან გაქვთ?
— ორიდან, სამიდან, ხანდახან ოთხიდანაც!..
— სამსახურს რომელ საათზე ამთავრებთ?
— სამზე, ოთხზე, იშვიათად ხუთზეც!..
— თავისუფალ დროს როგორ ატარებთ?
— საღა ვეაქვს, თავისუფალი დრო!
—:—

ხველაშვილი საზღვარს

გარეთული უყვარს, მართო პურს მიირთმევს ქართულს.

—:—

გუშეტვი

— გამარჯობა, ფედოსი!
— კატლეთი და ქუფთა!
— როგორ ხარ, ფედოსი?
— ტრიდცატ პიატ კაპეი!
— ხანღში როგორ არიან?
— პური გუშინდელია!
— ქალიშვილია იმშობიარა?
— ხულ რუხელ პედესი-ატ!

ზურაბ გომურაშვილი

ნახ. ს. დარჩიაშვილისა

ჭერსა შიგან გამაგრება ასრუ უნდა ვით ქვიტკირსა!..

ცოცხალი რომ ვიყო, 40 წლისა ვიქნებოდი, მაგრამ, სამწუხაროდ, ეს ასე არ არის. ისე კი, მეტი უნდა მეცოცხლა. არ ვსვამდი, არ ვწვნიდი, ვუსმენდი ტელეგადაცემებს და ვიცოდი: არ უნდა მეწერებოდა, პირიქით — სულ უნდა მეცინა, რაც ჯანმრთელობის საწინააღმდეგოა.

ერთმა საბედისწერო ნაკლმა დამლუბა — მოვლენების შედეგებს წინასწარ ვერ ვითვალისწინებდი. განყოფილებაში ყველა მიგებდა ჭადრაკს. გავაკეთებდი სვლას და არ ვფიქრობდი, რა მოჰყვებოდა მას.

შემიყვარდა თანამშრომელი — შედეგებზე კი არ მიფიქრია. ავუსხენი სიყვარული.

— თანახმა ვარ, ოღონდ ქორწილი სად გადავიხადოთ?
— მივიღებთ ბინას, მოვეწყობით და ქორწილსაც გადავიხადებთ.

მოვანერეთ თუ არა ხელი, დირექტორმა დაგვიძახა. გვერდით ადგილკომის თავმჯდომარე ეჯდა.

— შაი, თქვე ეშმაკებო! მომილოცავს! აბა, თქვენ იცით, როგორ გაამრავლებთ საქართველოს! ჩვენ კი გადავწყვიტეთ, მოგცეთ ერთოთახიანი ბინა ლოჯიითა და აივნით. ლოჯიას ოთახად გადააკეთებთ, აივნის ლოჯიად და გამოგივით სამოთახიანი ბინა. ერთხანს გეყოფათ, მერე გამრავლებით და უფრო ფართო ბინას გამოგიყოფთ!

ლამე მე და ჩემმა მეუღლემ თეთრად გავათენეთ და იმ ერთოთახიანი ბინის ბაზაზე ოცნების კოშკები ავაგეთ.

— ქორწილი გვინაია! — მითხრა მეუღლემ, — მაგრამ ახალ ბინაში გვარიან დაბადების დღეს გადავიხადო!

გათენდა თუ არა, საქმეს შევუდექი. შემოვიარე ნაცნობ-მეგობრები და ვისგანაც რამე მესესხებოდა, ვისესხე. მერე, როგორც დირექტორმა დამირიგა, ლოჯია ოთახად გადავაკეთე, აივანი — ლოჯიად და გამოგივითა სამოთახიანი ბინა. შემდეგ გადავდე და გამოცვალე კარ-ფანჯარა, პარკეტი, ჩამოვფხიკე გაჯი და შევლესე თავიდან. მოვანესრიგე ბაზანა, ტულაუტი. ერთი სიტყვით, წლისთავზე ბინაშიც გადავედი, ვაჟიც შემეძინა და ლოჯიანდაც ჩავვარდი.

საავადმყოფოდან ექიმები არ მიშვებდნენ, მაგრამ ვერ დამაკავებს. ვუთხარი: ბინის რემონტს გადავურჩი და აწი რალა მომიწვევა-მეთქი?!

სამსახურში გავედი თუ არა, დირექტორმა დამიძახა. კიბეებზე ძლივს ავედი. ადგილკომის თავმჯდომარეც იქ იყო.

— მოგილოცავს ვაჟიანობა! გვიხარია, რომ კარგად დაიწყეთ! სიტყვა სიტყვა, აი, ორდერი — ოროთახიანი ბინა ლოჯიით!

გამახსენდა ექიმების ნათქვამი: შენი სამსახურში გასვლა სახიფათოაო!

— მღუპავთ?! ბავშვებს მიობლებთ?! — ვეღარ მოვითმინე.

— დამშვიდდი! ხომ უნდა გავგიგო?! ისეთი ტემპებით ვაშენებთ ბინებს, სხვანაირად ვერ მოვიქცევით!

— ჯერ ავეჯიც არ გადაგიტანია...
— კიდევ უკეთესი! ნურც გადაიტანთ, მაგ ბინას ჩავგებარებო, თქვენ კი ახალ, შესანიშნავ ბინაში გადახვალთ! აი, მისამართი: გლდანის მასივი, მე-3-ა მიკრორაიონი, მე-15-ა კორპუსი. მშენებლობის სამინისტროს №2 ბინათსამშენებლო კომბინატის აშენებულისა. მშენიერი ბინებია, ოღონდ არ დაგიმაღავე: პარკეტის ნაცვლად, ლინოლეუმი, კარ-ფანჯრის ნაცვლად, რაღაც ფიცრები. მპალერი თბილისურია. ეროი სიტყვით, ყველაფერი გაკეთდება.

ის ლამეც მე და ჩემმა მეუღლემ თეთრად გავათენეთ, ოღონდ აღარ გვიოცნებია. ავეჯი საკომისიო მაღაზიაში მივიტანეთ, თურქულ ელემენტებს გვეყვინდა, ვაყიდეთ, ვალს ველი დავუმატეთ და შევუდექით საქმეს. სამსახურ დან ახალ ბინაში გავრბოდი სამუშაოდ, ბინიდან — საავადმყოფოში, საავადმყოფოდან — ისევ სამსახურში და ა. შ. მეუღლეს ვეცოდებოდი და მამხნევებდა: საცაა, რემონტსაც დავამთავრებთ და, ბოლოს და ბოლოს, ერთი პურ-მარილი გავმართოთ...

... ერთი თვის გადასული ვიყავით ახალ ბინაში, რომ შემოვიდა პალატის ექიმი:
— როგორ მოვიქცეთ, დირექტორი და ადგილკომის თავმჯდომარე მოვიდნენ თქვენს სანახავად!
— ვაიმე!
შემოვიდნენ. ვაშლები დაანყვეს და მიცინიან. ეს სიცილი მეცნობა და რაღაც საშინელის მოლოდინში თვალს არ ვაცილებ დირექტორს.

... ერთი თვის გადასული ვიყავით ახალ ბინაში, რომ შემოვიდა პალატის ექიმი:

— როგორ მოვიქცეთ, დირექტორი და ადგილკომის თავმჯდომარე მოვიდნენ თქვენს სანახავად!

— ვაიმე!

შემოვიდნენ. ვაშლები დაანყვეს და მიცინიან. ეს სიცილი მეცნობა და რაღაც საშინელის მოლოდინში თვალს არ ვაცილებ დირექტორს.

— მომილოცავს! — მითხრა, — შენი ტყუპების ამბავი ძალიან გამიხარდა, მეორეს მხრივ კი ჩავფიქრდი — ხუთი სული ორ ოთახში როგორ მოთავსდებიან-მეთქი?!

თითქოს ურო დამკრესო!..
გონს რომ მოვედი, ვხედავ: აღარც დირექტორია, აღარც ადგილობრივი თავმჯდომარე, ვაშლების გვერდით კი სამოთახიანი ბინის ავბედითი ორდერი დევს!..

— კატეგორიულ უარს ვაცხადებ სამოთახიან ბინაზე! — სამსახურში გასვლისთანავე შევუთვალე დირექტორს.

— ეგ საერთო კრებამ გადაწყვიტოსო, შემომითვალა. კრებაზე დირექტორსა და ადგილობრივ თავმჯდომარეს ვაჯობებდი?

— ამხანაგებო! — გამოვედი სიტყვით. — სამოთახიანი, ფართო ბინები ახალგაზრდებს უნდა მივცეთ. მომავალი წინა აქვთ, ბავშვები ეყოლებათ!..

— მაგრამ თქვენ უკვე გყავთ ბავშვები! — მეცნენ ახალგაზრდები, — მაშასადამე, ბინაც თქვენია!

— მე მაქვს ბინა! — გავიბრძოლე.

— თქვენი ბინა დაბალჭერიანია, ტიპობრივი პროექტით აშენებული ის კი მაღალჭერიანია, ცალკე ტუალეტით. ჩვენ გამოინაცვალა ბინითაც იოლად გავალთ.

— მეგობრებო, შემობრალეთ!.. ხელფასზე ვცხოვრობო!.. არ მიყვარს ახალი ბინა, მე მიყვარს ძველი, დაბალჭერიანი, ტიპობრივი ბინები, თუნდაც უტუალეტოდ!

ლამე ისევ თეთრად გავათენეთ. იმ დღიდან, საერთოდ, დაგვჩემდა თეთრი ლამეები.

— ნუ გეშინია! — მამხნევებდა ცოლი. — სამ ოთახზე მეტ ველარ მოგვცემენ, ნელ-ნელა მოვეწყობით, ეგეც არ იყოს, 40 წლისა ხელები და სამოთახიანი ბინაში ქვეყნის სტუმრებს დავატყობთ!

გავუდექით გზას მისამართით: გლდანის პირველი მიკრორაიონის 21-ე კორპუსი. აქ, მე-7 სართულზე იყო ჩვენი სამოთახიანი ბინა. ერთი რამ გვზარავდა: შენობის ამგები ისევ №2 ბინათმშენებელი კომბინატი გახლდათ, მაგრამ რას ვიზამდით?!

— ეგების ბედმა გაგვიღიმოს და, კარ-ფანჯარა „მშენებელთა“ დამზადებული არ იყოსო! — მთელი გზა ოცნებობდა ცოლი. მაგრამ, ჩვენდა საუბედუროდ, კარ-ფანჯარები სწორედ მშენებლობის სამინისტროს თბილისის გაერთიანება „მშენებელთა“ დამზადებული აღმოჩნდა. აქ ფიქრი ზედმეტი იყო, ვეცით და პირდაპირ ქუჩაში გადავუშვით!.. ამოვისუნთქეთ!

ბინა მოგვეწონა. კედლები ცოტა არ ებმოდა ერთმანეთს. თანაც წყალი ჩამოდიოდა და ჭერი არ ეტყობოდა. სხვა მხრივ კარგი ბინა იყო.

— წყალი რომ ჩამოდის, არ არის კარგი! — ვუთხარი მეუღლეს, — მაგრამ არა უშავს, ჭერის ქვეშ შიფერს მივაფარებთ და „ჟოლობს“ ფანჯარაში გავუშვებთ.

კვლავ შევუდექით საქმეს. ნორმალური შიფერი ვერ ვიშოვეთ,

ვცადეთ, ტოლი გვეხმარა. გარდანის რუბეროიდის ქარხანაში დამზადებული ტოლის ხვეული ვერ გავსენით, ისე იყო ფენები დაკრული ერთმანეთზე, თანაც ხვეულში, 10-ის ნაცვლად, 7 მეტრი გამოდიოდა.

— არაფერია! — ვუთხარი ცოლს, — წყალმაც იდინოს, რას დაგვაკლებს?! — მშვენიერი, სუფთა წყალია. ზაფხულია, ბავშვები იჭყუმალავენ, ზამთარში კი გაიყინება და ბინაში ბროლივით ლოლუები გვექნება! მერე, თანდათან ყველაფერს გავაკეთებთ!..

მეუღლე მიყურებს, სევდიანად იცინის და აღარაფერს ამბობს. ვატყობ, მისთვის უკვე სულ ერთია ყველაფერი!..

გუშინ პურ-მარილი გადავიხადეთ. ყველა დაეპატიჟეთ. თამადად დირექტორი იყო. ცოლს ბედნიერების ცრემლებით ევსებოდა თვალები: — ამდენ სტუმარს რომ ვხედავ ჩვენს სახლში, თავი სიხმარში მგონიაო.

შუა პურ-მარილზე დირექტორი საცეკვაოდ გადახტა და თავი დამიკრა. გადავეითე, უკვე შემეძლო ცეკვა, მაგრამ ვგრძნობ: ოთახი ჭრიალებს და ტორტმანებს!.. ამას კი არავინ მოელოდა: უცებ იატაკი დაიზინქა, ნახევარსფეროს მოყვანილობა მიიღო და არმატურის ლეროებზე დაეკიდა!.. ატყდა პანიკა. ნახევარი პურ-მარილი ქვევით სართულში ჩაცვივდა. იქიდან ალტაცების ჟრია-მული შემოგვესმა, მაღლობას გვიხდინდნენ. მე საცივზე ფეხი დამისხლტა, ძლივს წამომაყენეს.

— არ შეგეშინდეს!, — ვანუგეშე ცოლი, — მტკიცე ოჯახისთვის ეს არაფერია!

სასწრაფოდ დავცალეთ ბინა. ქუჩაში რომ გამოვედი, სამშვიდობოს ვარ-მეთქი, ამოვისუნთქე!.. მაგრამ ველარ ჩავისუნთქე.

სასწრაფოთი გამაქანეს!.. ექიმებმა თქვეს, გვიან არისო.

რას ვიზამდი? ჩავიქნიე ხელი!

ასე შემისრულდა 40 წელი!

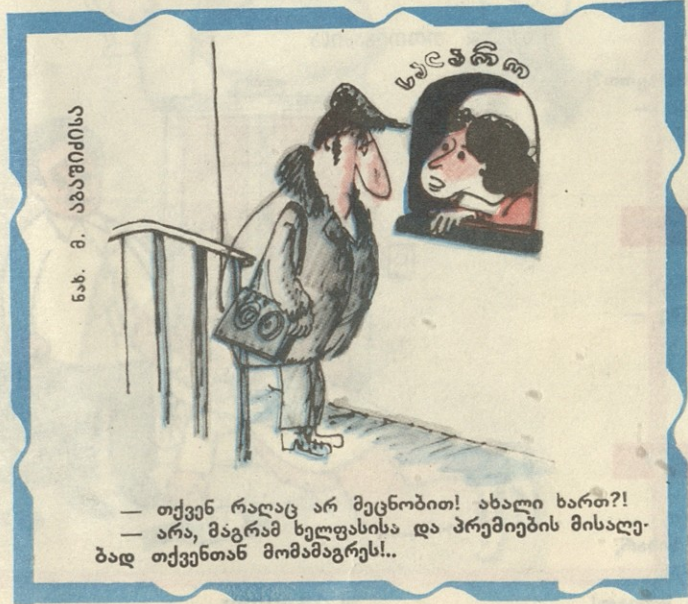
ახლა არც კი ვიცი, სად ან ვის ბინაში ვარ. არც მაინტერესებს.

ვწევარ გაჭიმული 500-მანეთიან მუნის კუბოში და არაფერზედაც არ ვფიქრობ. ან რა მაქვს საფიქრალი?! მუხათვერდში განადლებული მაქვს დაბალჭერიანი, ტიპური ბინა, სადაც არც პარკეტს დავაგებ, არც შპალერს გავაკრავ, „მშენებელთა“ კარ-ფანჯარაზე ხომ ლაპარაკიც ზედმეტია!

ყველაფერი დარჩება ისე, როგორც არის!

გარი მატრეპედი.
ზურაბ ძაჯავია.

„ნიანგის“ სპეცკორესპონდენტები.

წერილების კვალდაკვალ

სახანძრის რაიონის სოფელ კორბოულიდან გამომავალი წერილში იხივდნენ სასოფლო გზების შეკეთებას, ზედა სისვამების უბანში დაწყებითი სკოლის შენობის აგებას, ტელეფონს, სავაჭრო ობიექტის გახსნას...

რაიონული საბჭოს აღმასკომიდან რედაქციას მოსწერეს, რომ წერილის ავტორთა მოთხოვნა სამართლიანია.

ამ საკითხების მოსაგვარებლად ჯერ კიდევ გასულ წელს იღონეს — შეკეთდა გზის ერთი მონაკვეთი, დაპროექტებულია და წელს გაკეთდება ხუთკილომეტრიანი გზა კორბოლის საბჭოთა მეურნეობის ფერმამდე, რომელიც ზედა სისვამების უბანზე გაივლის და მას სოფლის ცენტრს დააკავშირებს.

გზის კეთილმოწყობის შემდეგ შესაძლებელი გახდება სავაჭრო ობიექტის აგება, რომლის პროექტიც მზადაა, მანამდე კი რაიკომბერატივი, სასოფლო საბჭოს აღმასკომიდან და მეურნეობის დირექციასთან ერთად, უბანში მოაწყობს პირველი მოთხოვნილების სამრეწველო და სასურსათო საქონლის დატარებით ვაჭრობას;

დაწყებითი სკოლის შენობის აგება დაწყებულია და ახალი სასწავლო წლისათვის დამთავრდება კიდევ;

რაც შეეხება სატელეფონო კავშირს, მიმდინარე წელს ტელეფონი დაიდგება სისვამების რეაწლიან სკოლაში, შემდეგ კი, — პირველი შესაძლებლობისთანავე, — ზედა სისვამების დაწყებით სკოლაშიც.

ქუჩების კეთილმოწყობის საქმეებზე რედაქციას მოსწერეს **ზესტაფონიდან**.

რაიონული საბჭოს აღმასკომიდან გვაცნობეს, რომ გასული წლის აპრილში წყალიდიობამ ქალაქში დააზიანა ქუჩები, საცხოვრებელი სახლები, სკვერები... ზარალის ასანაზღაურებლად სახელმწიფო რაიონს გამოუყო საჭირო სახსრები. დღეისათვის შესრულებულია 1617 ათასი მანეთის სამუშაო. ყველა სახის სამუშაოს დამთავრება პერსპექტიული გეგმით გათვალისწინებულია 1984 წლისათვის.

გაიწმინდა და შეკეთდა ბიბლიოთეკის ქუჩა, მოეწყო სანიაღვრე არხები, მიმდინარეობს რუსთაველისა და თაბუკაშვილის ქუჩების რეკონსტრუქცია, მთავრდება გზაგამტარი ხიდი მდინარე ყვირილაზე. იგეგმება საკომლექსო ბაზარი და ავტოსადგომი. გათვალისწინებულია საყოფაცხოვრებო მომსახურების სახლის მშენებლობაც.

რედაქციაში გამოგზავნილ წერილში ამხელდნენ საბჭოთა ვაჭრობის წესების დარღვევის ფაქტებს.

თბილისის სახალხო დემუტატების საქალაქო საბჭოს აღმასკომის ვაჭრობის სამმართველოდან, სადაც წერილი რეაგირებისათვის გადაიგზავნა, რედაქციას აცნობეს, რომ შემოწმდა სტუდენტთა და მოსწავლეთა კვების სპეციალური ტრესტის №2 სასკოლო კვების კომბინატის ნახევარფაბრიკატების მალაზია და ლენინის რაიონის კვებავაჭრობის №6 პავილიონი. გამოვლინდა საბჭოთა ვაჭრობის წესების დარღვევის ფაქტები. №2 სასკოლო კვების კომბინატის ნახევარფაბრიკატების მალაზიის გამყიდველს **შ. მენთეშაშვილს** გამოეცხადა სასტიკი საყვედური, ხოლო კომბინატის დირექტორი **ა. ქამუშაძე** გაფრთხილებულ იქნა, რათა გაამკაცროს კონტროლი დაქვემდებარებული ობიექტებისადმი. რაიკვებავაჭრობის №6 პავილიონის უფროსი გამყიდველი **ა. ბოლქვაძე** ჩამოქვეითებულია.

რ ე კ უ ტ ა ტ ი ა

გაფართოებულ, თათბირს ვინც უნდა დასწრებოდა, უკვე ყველა მოსულიყო. არ ჩანდა მარტო კლუბის გამგე, — დარბაზის კარი რომ გაეღო.

— საკეტის გახსნა თუ არა, გატეხვა ზომ შეიძლება?! მაგრამ მე რატომ უნდა ექნა ეს?! — ფიქრობდა ერთი, — რატომ უნდა მივცე არაჩანსალი ეჭვის საბაზი ხალხს?!

ზუსტად ასეთივე აზრები მოსდიოდა მეორესაც, მესამესაც, მეათესაც!.. ყველა უაღრესად პატიოსანი იყო და რეპუტაციის შელახვას ერიდებოდა!..

კლუბის გამგე კი მაინც არ ჩანდა!.. რა უნდა ექნათ?! აიღეს და, თათბირი გადადეს — პატიოსნის სახელს თვალისჩინივით უნდა გაფრთხილება!

გივი ზედალაშვილი

სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“ № 8. (1641) აპრილი. გამოდის 1923 წ. იენისიდან.

**მთავარი რედაქტორი
ზაურ გოლძვამია**

სარედაქციო კოლეგია:

ჭაბუკა ამირეჯიბი, ნოზაძე ბართაია, ბორის გურგუღია, ნოდარ დუმბაძე, რევაზ თვარაძე, ჭემალ ლოლუა, ნოდარ მაღაზონია (მხატვარი - რედაქტორი), ალექსანდრე სამსონია, ბეჟან ხიხარულიძე (პასუხისმგებელი მდივანი), გიგლა ფირცხალავა, ჯანსუღ ჩარკვიანი, თამაზ წიფწივაძე, ვაჟა ჭანიშვილი (მთავარი რედ. მოადგილე). ნაფი ჭუსოთი.

ტექნიკური რედაქტორი
მიხეილ კუხალაშვილი

გადაეცა ასაწყობად 25. 3. 83 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდოდ 26. 4. 83 წ. ქალაქის ზომა 60X90¹/₂ ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი, 1,25, სააღრიცხვო-სავაგომომცემლო თაბახი 1,7, საქართველოს კვ ცკ-ის ვაგომომცემლობა, ლენინის, 14 შეკვეთა № 865 უკ 00054 ტირაჟი 138.000. ჟურნალი გამოდის თვეში ორჯერ. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: 880008 თბილისი-8 რუსთაველის პროსპექტი № 42.

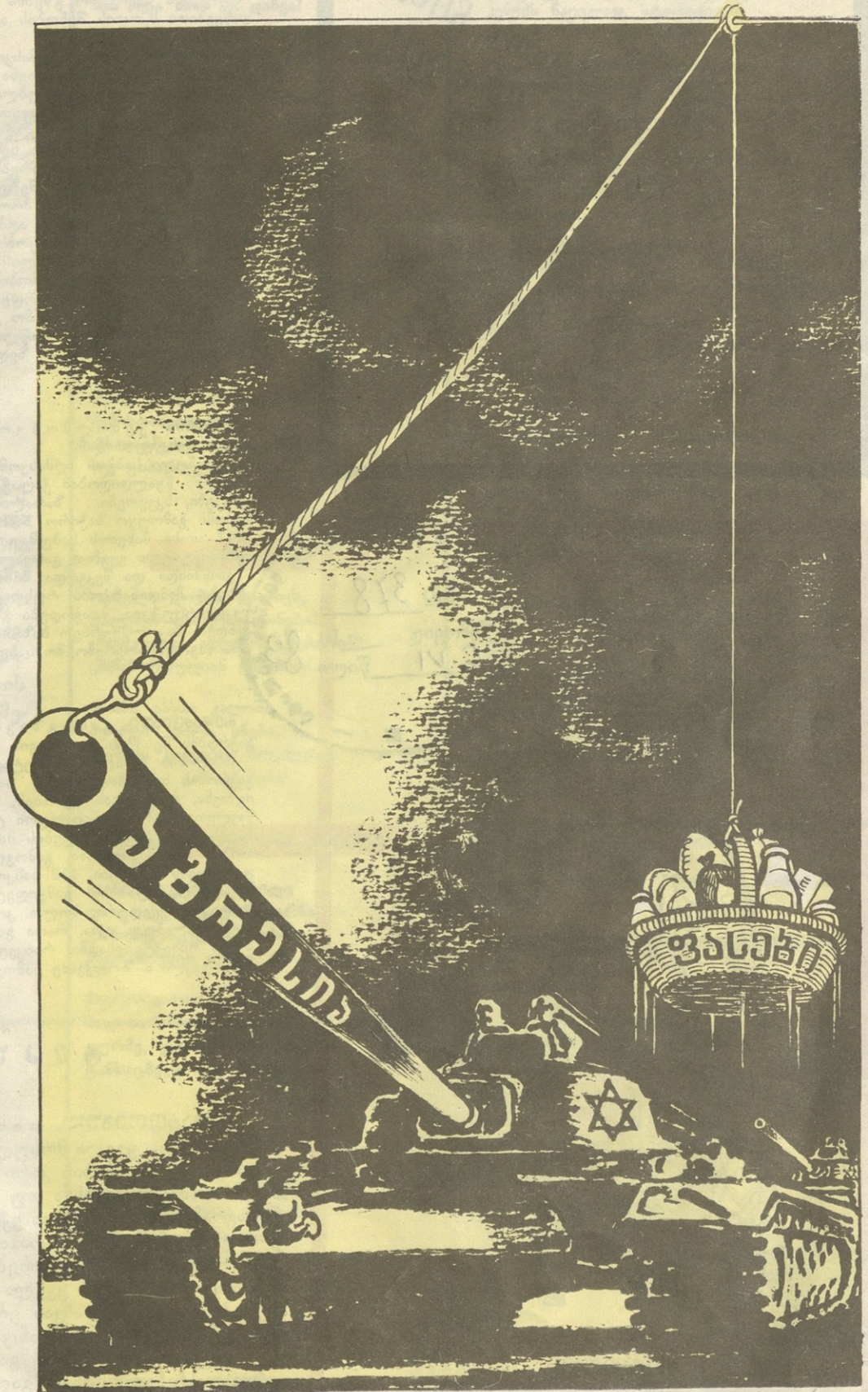
ტელეფონები: მთავარი რედაქტორის — 99-55-54, მთ. რედ. მოადგილის — 93-19-42, პ/მგ მდივნის — 93-10-78, მხატვარი-რედაქტორის — 99-02-38, განყოფილებათა გამგებების — 93-49-32, რედაქტორ-ლიტმუშაკების — 99-02-38, მდივანი - მემანჭანის — 99-76-69.

Сатирико - юмористический журнал «НИАНГИ» (На грузинском языке) Тбилиси, пр. Руставели № 42. Издательство ЦК КП Грузии, Типография издательства ЦК КП Грузии, Тбилиси, улица Ленина № 14.

ფასი 20 კაპიკი
ინდექსი 76137

ისრაელის ადმინისტრაცია, საკუთარი აგრესიული ზრახვების ფინანსური უზრუნველყოფის მიზნით, ადიდებს ფასებს, უპირველეს ყოვლისა, კვების პროდუქტებზე.

ნახ. პ. შორაძის